

Skanda Veda Pada Stavah

——
स्कन्दवेदपादस्तवः

——
Document Information

Text title : Skanda Vedapada Stavah

File name : skandavedapAdastavaH.itx

Category : subrahmanya

Location : doc_subrahmanya

Transliterated by : Mahaperiaval trust

Proofread by : Sivakumar Thyagarajan shivakumar24 at gmail.com, PSA Easwaran

Description-comments : from subrahmaNyastutimanjarI

Latest update : November 29, 2019

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

February 3, 2023

sanskritdocuments.org

स्कन्दवेदपादस्तवः

यो देवानां पुरो दित्सुरर्थिभ्यो वरमीप्सितम् ।
अत्रे स्थितः स विद्देशो ममान्तर्दृष्टये स्थितः ॥ १ ॥

मडः पुरा वै बुधसैन्यवश्रीशराटवीमध्यगतं हृदन्तः ।
श्रीकण्ठहालेक्षाणजातमीडे तत्पुष्करस्यायतनाद्धि जातम् ॥ २ ॥

मडो गुडाभ्यं निगमान्तपङ्क्ति मृग्याङ्घ्रिपडुंरुडयुग्ममीडे ।
साम्भो वृषस्थः सुतदर्शनोत्को यत्पर्यपश्यत्सरिरस्थ मध्ये ॥ ३ ॥

त्वामेव देवं शिवभालनेत्रमडोविवर्तं परमात्मरूपम् ।
तिष्ठन् प्रजन् जाग्रदहं शयानः प्राणेन वाया मनसा भिभर्मि ॥ ४ ॥

नमो भवानीतनुजाय तेऽस्तु विज्ञाततत्त्वा मुनयः पुराणाः ।
यमेव शम्भुं हरिमञ्जयोनिं यमिन्द्रमाहुर्वरुणं यमाहुः ॥ ५ ॥

कोटीरकोटिस्थमडार्धकोटिमणिप्रभाजालवृतं गुडं त्वाम् ।
अनन्यचेताः प्रणवाञ्जलसं वेदाडमेतं पुरुषं मडान्तम् ॥ ६ ॥

स नोऽवतु स्वालिकपङ्क्तिञ्जवग्रहं गृहीतायतयन्द्रपाण्डः ।
गुडादसीयन्तमिदं स्वरूपं परात्परं यन्मडतो मडान्तम् ॥ ७ ॥

स्वर्गापगामध्यगपुण्डरीकदलप्रभाजैत्रविलोचनस्य ।
अक्षणां सडस्रेण विलोक्यमानं न सन्दृशे तिष्ठति रूपमस्य ॥ ८ ॥

डेमद्विषट्कुण्डलमण्डलाढ्यगण्डस्थलीमण्डिततुण्डशोभः ।
अलम त्वमेवेति गुडो मुनीन्द्रैः हृदा मनीषा मनसाऽभिकवृषः ॥ ९ ॥

सुपक्वभिम्भाधरकान्ति रक्तसन्ध्यामृगाङ्गायितदन्तपङ्क्तिः ।
गुडस्थ नः पातु विलोलदृष्टिः येनावृतं भं य द्रिवं मडीं य ॥ १० ॥

करीन्द्रशुण्डायितदोःप्रकाण्ड द्विषट्ककेयूरविराजमानम् ।
गुडं मृडानीभवमप्रमेयं न यक्षुषा पश्यति कश्चनैनम् ॥ ११ ॥

स्वकीयदोर्दण्डगृहीतयत्सुकोदण्डनिर्मुक्तपृषत्स्रष्टैः ।
 त्रिविष्टपान्धङ्गुराणैरशून्यान् यः समलोकानङ्गुणोद्दिशश्च ॥ १२ ॥
 सौवर्णालारादिविभूषणोऽज्ज्वलन्मणिप्रभावीढ विशालवक्षाः ।
 स्कन्दः स मां पातु जिताञ्जयोनिः अजायमानो बहुधा विजायते ॥ १३ ॥
 देवस्स वैडारिकवेषधारी लीलाकृताशेषजगद्धिमर्दः ।
 शिभिध्वजः पातु भयङ्करेभ्यो यः समसिन्धूनदधात्पृथिव्याम् ॥ १४ ॥
 षडाननो द्वादशबाहुदण्डः श्रुत्यन्तगामी द्विषडीक्षणाढ्यः ।
 भीताय मलयं गिरिजातनूजो हिरण्यवर्णस्त्वभयं कृणोतु ॥ १५ ॥
 यो दानवानीकभयङ्कराटवी समूलकोत्पाटनयत्सुवातः ।
 चाण्मातुरः संवृत सर्वशत्रुः अथैकराजो ह्यभयज्जनानाम् ॥ १६ ॥
 अतीव भालः प्रवयाः कुमारो वर्णा युवा षण्मुभ अेकवक्त्रः ।
 धत्थं मडस्तद्भुङ्खाऽऽविरासीधेदेकमव्यक्तमनन्तरुपम् ॥ १७ ॥
 यदीयमायाऽऽवराणाभ्यशक्ति तिरोहितान्तः करणा छि मूढाः ।
 न जानते त्वां गुड तं प्रपद्ये परेण नाकं निहितं गुडायाम् ॥ १८ ॥
 गुडुपदेशाधिगतेन योगमार्गेण संप्राप्य य योगिनस्त्वाम् ।
 गुडं परं ब्रह्म हृदम्बुजस्थं विभ्राजतेतद्यतयो विशन्ति ॥ १९ ॥
 यो देवसेनापतिरादराद्वै ब्रह्मादिभिर्देवगणैरभिसृष्टः ।
 तं देवसेनान्यमहं प्रपद्ये विश्वं पुराणं तमसः परस्तात् ॥ २० ॥
 हृदम्बुजान्तर्दलरात्रवर्ति कृशानुमध्यस्थपरात्मरुपात् ।
 गुडात्सुसूक्ष्मान्मुनयः प्रतीयुरतः परं नान्यदणीयसं छि ॥ २१ ॥
 तपः प्रसन्नेशबहुप्रदत्तपरप्रमत्तासुरभीतिभाजाम् ।
 सुपर्वणां स्कन्द भवान् शरण्यः धन्द्रस्य विष्णोर्वरुणस्य राज्ञः ॥ २२ ॥
 स अेव देवो गिरिजाकुमारो राजा स मित्रं स छि नो वरेण्यः ।
 भ्राता स भन्धुः स गुरुः स्वसा य स अेव पुत्रः स पिता य माता ॥ २३ ॥
 स्वराज्यदाने स्वसुतां वितीर्य तां देवसेनां सुकुमारगान्त्राम् ।
 आराधयत्यन्वडमाम्बिकेयं धन्द्रो ऽविष्मान्सगणो मरुद्भिः ॥ २४ ॥
 देवेन येनालघुविक्रमेण उत्तेषु सर्वेष्वपि दानवेषु ।
 पुरेव देवाः स्वपदेऽधियङ्कुः धन्द्रश्च सम्राट् वरुणाश्च राजा ॥ २५ ॥

षाण्मातुरोऽसौ जगतां शरण्यस्तेजोऽन्नमापः पवनश्च भूत्वा ।
भूसंरक्षणायैव जगत्सु देवो विवेश भूतानि यरायराणि ॥ २६ ॥

कशौ युवामञ्जलिमेव नित्यं उमाङ्गजाताय विधत्तमस्मै ।
अेष प्रसन्नः सुकुमारमूर्तिरस्मासु देवो द्रविणं दधातु ॥ २७ ॥

निधिः कलानामुदधिर्दधानां पतिर्जनानां सरणिर्मुनीनाम् ।
कदा प्रसीदन्मयि पार्वतेयः पिता विराजामृषभो रथीणाम् ॥ २८ ॥

सौन्दर्यवल्लीतनुसौकुमार्यसरोजपुष्पन्धयमानसो यः ।
यथार कान्तारपथेषु देवः स नो दधातु द्रविणं सुवीर्यम् ॥ २९ ॥

एतोऽपि सौन्दर्यवदस्तु देहमितीव ह्रुत्वा शिवभालनेत्रे ।
जातस्ततः किं स कुमार एव कामस्तदग्रे समवर्तताधि ॥ ३० ॥

मुमुक्षुलोकाः शृणुत प्रियं वो भजध्वमेनं गिरिजाकुमारम् ।
अस्यैव देवस्य परात्मतेति हृदि प्रतीप्यथा कवयो मनीषा ॥ ३१ ॥

धेनुर्बन्धिः कामदोग्ध्रीः सुवत्साः
कुण्डोद्गीर्गा देहि नस्त्वं सलस्रम् ।
भक्तार्तिघ्नं देवदेवं षडास्यं
विभ्राडि त्वा गोपतिं शूरगोनाम् ॥ ३२ ॥

वन्दामडे बर्हिणवाहनस्थितं वनीपकाशेषमनीषितप्रदम् ।
तोष्ट्रयमानं बहुधा पदे पदे सङ्कन्देनानिमिषेण जिष्णुना ॥ ३३ ॥

द्विगभ्यो दशभ्यः परितः पुनः पुनः
परशतायातसिषेविषावताम् ।
अनुग्रहायैव षडाननो ज्यसौ
प्रत्यङ्गमुभस्तिष्ठति विश्रतोमुभः ॥ ३४ ॥

कूर्मः कृष्णीन्द्रश्च तथा कृष्णभृतो
द्विगदन्तिनश्चैव कुलायला अपि ।
भूत्वाऽम्बिकेयः प्रथितः प्रतापवान्
ब्रह्माध्यतिष्ठत् भुवनानि धारयन् ॥ ३५ ॥

यो वै स्कन्दः पृष्टः शम्भोः सत्यं ज्ञानं ब्रह्माद्वैतम् ।
ओङ्कारार्थं प्राड स्मेत्थं सुब्रह्मण्यो सुब्रह्मण्योम् ॥ ३६ ॥

यो जाह्नवीशरारण्यहृदाभभोजे अबौ पुरा ।
 तस्मै नमः षण्मुपाय मडासेनाय धीमहि ॥ ३७ ॥
 यद्दक्षिणकडराभभोजमिष्टं स्वानुजुविनाम् ।
 तेभ्य षन्द्रादिसेनानां सेनानिभ्यश्च वो नमः ॥ ३८ ॥
 देवतानामृषीणां च भक्तानामपि योगिनाम् ।
 भूतानामपि वीराणां पतीनां पतये नमः ॥ ३९ ॥
 नमस्तेऽस्तु मडेशान् भीतेभ्यः शूरपद्मनः ।
 सुनासीरमुभेभ्यस्त्वं स्वस्तिदा अभयङ्कुरः ॥ ४० ॥
 कटाक्षवीक्षाणापास्त निम्बिव्याधिबन्धन ।
 देवसेनापते स्वामिन् अभि त्वा शूर नूनुमः ॥ ४१ ॥
 अन्तश्चरसि भूतेषु त्वमेकः सूक्ष्मरूपतः ।
 त्वमेव निगमान्तोषु परमात्मा व्यवस्थितः ॥ ४२ ॥
 मडी धौरन्तरिक्षं च वायुरापोऽनलोऽम्बरम् ।
 सुब्रह्मण्य जगन्नाथ त्वयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ॥ ४३ ॥
 शैशवे त्वं मडासेन बन्दीकृत्य प्रजापतिम् ।
 अस्त्राक्षीस्तान्यथापूर्वं मनुष्याः पशवश्च ये ॥ ४४ ॥
 वेदान्तकन्दरीवर्ति गुडाशयषडानने ।
 त्रिलोकीयं त्वयि विभो नावीवान्तः समाहिता ॥ ४५ ॥
 कला मुहुर्ताः काष्ठाश्च मासा वर्षा युगानि च ।
 त्वयि वल्मीश निडिता निमेषास्त्रुटिभिः सह ॥ ४६ ॥
 रोगकान्तारदावाग्ने मृत्युकक्षुडुताशन ।
 शूरघ्न त्वत्प्रतापेन रेजते रोदसी उभे ॥ ४७ ॥
 परं ब्रह्म विचिन्वन्तो हृदयाभभोजमध्यगम् ।
 योगिनो नारदाद्यास्त्वां सदा पश्यन्ति सूरयः ॥ ४८ ॥
 उतशूरमुभाशेषदैतेयं त्वां गुडास्तुवन् ।
 अत्राविषू येन्द्रवायू सोमो धाता बृहस्पतिः ॥ ४९ ॥
 वायालयस्यवायं त्वं सयक्षुः कुरुषेऽदृशम् ।

आश्रितेभ्यो जगन्नाथ शिवो नः सुमना भव ॥ ५० ॥

स अथेव जगतः कर्ता भर्ता उर्ता जगद्गुरुः ।

कुमारः सखिदानन्दः सोऽक्षरः परमः स्वरार्त् ॥ ५१ ॥

असुरान् शूरपमादीन् उत्वा शरवाणोद्भवः ।

देवान् स्वस्वपदे कृत्वा सम्राडेको विराजसि ॥ ५२ ॥

तव दृष्ट्वा विश्वरूपं सदर्षभयवेपथु ।

त्वामस्तुवन्नादितेयाः बृहस्पतिपुरोहिताः ॥ ५३ ॥

किन्नरा गरुडा नागा यक्षाः साध्या मरुद्गणाः ।

अेन्द्रीशं त्वामडरुडः विश्वे देवा उपासते ॥ ५४ ॥

विश्वासान्मानुषीणां य प्रजानां पशुपक्षिणां ।

यरायराणां जगतां ध्रुवो राजा विशामयम् ॥ ५५ ॥

अम्भोजसंवर्तिकासु राजडंसा एव प्रभो ।

मदीयदृष्टयाम्भोजे ध्रुवस्तिष्ठाविशायलिः ॥ ५६ ॥

लीलामात्रकृताशेषभुवनाद् गिरिजासुतात् ।

अथर्व याथ ऋडसाम यजुस्तस्मादृणयत ॥ ५७ ॥

तिले तैलमिव प्रोतं दृष्ट्वाजयमिव षण्मुषे ।

मणौ सूत्रमिव स्यूतं ब्रह्म विश्वमिदं जगत् ॥ ५८ ॥

यस्तमादीनृषीन् शापादुद्धार उरात्मजः ।

मातुः स्तनसुधापूरे पुत्रः प्रमुदितो धयन् ॥ ५९ ॥

एजयया पूजया स्तुत्या भक्त्या य परिथयया ।

ध्यानेन तपसा य त्वां देवं मनसि षडते ॥ ६० ॥

श्रुतिस्मृत्यागमाद्युक्तकर्मणां हृलदायिने ।

स्कन्दाय तुभ्यं मभिभिः श्रद्धया डूयते उविः ॥ ६१ ॥

मूर्धा धोरम्भरं नाभिर्गुडु भूरतलं पदे ।

षण्मुषस्येत्येवमाडुः अन्तर्विश्वमिदं जगत् ॥ ६२ ॥

भक्तसन्तापशमन प्रावृषेण्यधनाधनात् ।

स्कन्दैदन्यं मनो मागाः स दृष्टो भूडयाति नः ॥ ६३ ॥

जिह्वे त्वमुख्यैर्निस्तन्द्रा रात्रिन्दिवमभिष्टुलि ।
 देवसेनं मडासेनं अद्गुधा एव धेनवः ॥ ६४ ॥
 अकलकुशरय्यन्द्रविलसत्त्वन्मुभस्रुताः ।
 मन्दस्मितसुधाधारास्ता मे कृण्वन्तु भेषजम् ॥ ६५ ॥
 देवानीजिमले पूर्वं तपश्चकृमले पुरा ।
 यद्गुहो देवतास्माकं कविर्गृहपतिर्युवा ॥ ६६ ॥
 मदीयलृष्टयाम्भोजनिर्यूलमणिमञ्चके ।
 षडानन त्वत्पादः स्यादियान् प्रादेशसम्मितः ॥ ६७ ॥
 शिरन्तनवयः स्तुत्यः प्राणवाम्भुजषट्पदः ।
 करोतु देवसेनेशः शिवा नः प्रदिशो दिशः ॥ ६८ ॥
 दैतेयवधसन्नद्धो भवान् पवनसारथिः ।
 द्विलक्षमर्वतो डैमे रथे युक्त्वाऽधितञ्जति ॥ ६९ ॥
 गगनोच्छ्रितकोटोऽङ्कुरीटं शूरमाडवे ।
 भिभेदित्व त्वं नारायैः सलसेण शतेन य ॥ ७० ॥
 अशैल्ललाटनयनात् जातं वक्षिर्यथाऽरण्यैः ।
 मुमुक्षुवो गुहं ब्रह्म विचिन्वन्तु मनीषया ॥ ७१ ॥
 डिरेण्यज्योतिषं स्कन्दं यायध्वं भो वनीपकाः ।
 अेषोऽर्धिनः पूरयति प्रजया य धनेन य ॥ ७२ ॥
 सन्निधास्यति किं स्वामी भवनाम्भुरुडेक्षारः ।
 तावकं मञ्जुलं रुपं स्मर्यते य न दृश्यते ॥ ७३ ॥
 यतस्त्वं जगतामेषां आशिषे शिषिवालन ।
 ततो देहि बहून्प्रीडीन् अकृष्टा ये य कृष्टजाः ॥ ७४ ॥
 धनधान्यगृहान् पुत्रान् देहि देव दयानिधे ।
 त्वमाश्रितेष्टे एति कर्णाभ्यां भूरि विश्रुतम् ॥ ७५ ॥
 भक्तोभ्यो मुयुकुन्दाभ्यप्रमुषेभ्यो यथा गुह ।
 प्रादास्तथा देहि मडामय्युतां बहुलां श्रियम् ॥ ७६ ॥
 भक्तान् तत्पुत्रसुलुहः तन्मातृपितृसोदरान् ।
 पाडि स्कन्द पुनश्चास्य द्विपदो ये यतुष्पदः ॥ ७७ ॥

योरभ्याघ्नपिशयाप्सुसर्पकीटादिभाघकात् ।
 भक्तान्निशासु संरक्षन् त्रिषु लोकेषु जगृहि ॥ ७८ ॥
 दानवेष्वपि दैत्येषु राक्षसेष्वप्यरातिषु ।
 पिशाचेष्वपि गाङ्गेय विक्रमस्व मडानसि ॥ ७९ ॥
 आधिभिर्व्याधिभिश्चैव पीडितानामडर्निशम् ।
 दूतानां वपुषि स्वामिन् आसुवोर्जमिषं य नः ॥ ८० ॥
 अतितीव्रेण तपसा तप्यमाना अडर्निशम् ।
 उपासत त्वां तमाधाः अथ छैनं पुरर्षयः ॥ ८१ ॥
 ध्यानावाहनपूजेज्यापरियर्यास्तुतिष्वडम् ।
 अज्ञो मे सङ्गलां पूजो कृणुहि ब्रह्मणस्पते ॥ ८२ ॥
 असुरान् राक्षसान् कूरान् देवयज्ञविघातकान् ।
 जहि देवेश यस्मात्त्वं रक्षोडामीवयातनः ॥ ८३ ॥
 द्रुवृत्तेभ्यो धनं धत्से नीयेभ्योऽपि धनं बहु ।
 न ददासि कुतो मलयं अेतत्पृच्छामि संप्रति ॥ ८४ ॥
 मुष्पैरेतान्मडारौद्रान् दूरीकुरु जगत्पते ।
 मम स्वमभिकाङ्क्षन्ते ये स्तेना ये य तस्कराः ॥ ८५ ॥
 गुड त्वत्पादभक्तानां गेहे जाग्रत्वडर्दिवम् ।
 वीरबाहुमुष्मा वीर ते नित्यानुरासतव ॥ ८६ ॥
 त्रिषङ्गिलोचनेष्वेकदृक्कटाक्षेण लक्षयन् ।
 आढ्यं करोतु मां स्कन्दः पर्जन्यो वृष्टिमानिव ॥ ८७ ॥
 भयानकासुरानीककान्तिशीकाः पुरा भवतु ।
 गुड त्वां शरणं प्रापुः छन्द्रेण सड देवताः ॥ ८८ ॥
 त्वामेव कीर्तयन्तेव ध्यायन्शृण्वन् प्रपूजयन् ।
 गुड त्वत्पादभक्तोऽहं श्रुवानि शरदः शतम् ॥ ८९ ॥
 कृपाद्गुधाब्धिकल्लोलायमानापाङ्गवीक्षण ।
 देहि मे गुड बह्वायुर्दीर्घायुस्त्वमिडेशिषे ॥ ९० ॥
 पुरारातीक्ष्णपयः पारावारसुधाकर ।

षड्भुङ्क्त्र घेडि कृपया मयि मेधां मयि प्रजाम् ॥ ९१ ॥
 भक्तयातकवृन्देष्टवर्षिधाराधर प्रभो ।
 अस्मान् सञ्जवय स्वामिन् अस्मिन् लोके शतं समाः ॥ ९२ ॥
 भीता वयं मडासेन पथि दुर्गे वने यतः ।
 योरव्याघ्रपिशाचेभ्यः ततो नो अभयं कृषि ॥ ९३ ॥
 व्याधयः शूलकुष्ठार्शः प्रमेडाद्या यतः सदा ।
 पीडयन्ति पिशायाद्याः ततो नो घेडि भेषजम् ॥ ९४ ॥
 त्वदीयपादकमलध्यानवर्मितविग्रहान् ।
 कुडका मोडकाः क्षुद्राः माडस्मान्प्रापन्नरातयः ॥ ९५ ॥
 धनधान्यपशुक्षेत्रभलेष्वस्मदपेक्षया ।
 देवसेनापतेऽस्माकं अधरे सन्तु शत्रवः ॥ ९६ ॥
 अरातिकुलनिर्मूलनालङ्घुर्भाणविक्रम ।
 अकारणेन भुङ्घा यो नो द्वेष्टि स सिष्यतु ॥ ९७ ॥
 मन्त्रैर्यन्त्रैस्तथा तन्त्रैः औषधैरायुधैरपि ।
 जिघांसति य योऽस्मान् स द्विषन्मे भुङ्घु शोयतु ॥ ९८ ॥
 आभाडलारीनसुरान् त्वं तु स्वर्धावतो यथा ।
 जडि गाडुगेय तौ मर्त्यौ यं याळं द्वेष्टि यश्च माम् ॥ ९९ ॥
 त्वन्नामकीर्तनपरक्षेमकुडकराभ्युज ।
 तमिमं संडर स्वामिन् यश्च नो द्वेषते जनः ॥ १०० ॥
 दूरेऽन्तिके वा यः शत्रुः अस्माननपराधिनः ।
 शपत्येनं जडि स्कन्द यश्च नो शपतः शपात् ॥ १०१ ॥
 यक्षुषा मनसा वाया मन्त्रेण डवनेन य ।
 तद्कृत्यां नाशय स्वामिन् भ्रातृव्यस्याभिदासतः ॥ १०२ ॥
 मच्छिद्रान्वेषिणः शत्रोः धनमायुः प्रजाः पशून् ।
 सर्वान्नाशय शूरघ्न मा तस्योच्छेषि डिञ्चन ॥ १०३ ॥
 अविद्रांसश्च विद्रांसः स्वप्ने जात्रति वा गुड ।
 तेभ्यो मोचय मां यद्येनांसि यद्गुमा वयम् ॥ १०४ ॥

वयमूयिम यदेव जिह्या देवलेलनम् ।
अेनसो मोययात्रेय त्वं छि वेत्य यथातथम् ॥ १०५ ॥
वित्तार्थं वा तथाऽन्यार्थं विप्रार्थं गोऽर्थमेव वा ।
पुनील्यस्मांस्ततः स्कन्द यत्किञ्चानृतमूढिम ॥ १०६ ॥
तमागसं क्षमस्व त्वं स्वकीयाभीष्टलिप्सया ।
संप्रार्थ्यं तुभ्यं वाऽन्यस्मै यद्वायाऽनृतमूढिम ॥ १०७ ॥
सौन्दर्यवल्त्या सलितं अम्भया देवसेनया ।
मडासेनं भजे देवं सत्येन तपसा सड ॥ १०८ ॥
यो वै पठेद्गुडस्यै न वेदान्तस्तवमादरात् ।
स्कान्दाः कटाक्षास्तस्योऽथैरायुः कीर्तिं प्रजां ददुः ॥ १०९ ॥
स्कन्दस्यै न वेदपादस्तवं यो
भक्त्या नित्यं श्रावयेद्वा पठेद्वा ।
भूयासुस्ते तस्य मर्त्यस्य शीघ्रं
ये ये कामा दुर्लभा मर्त्यलोके ॥ ११० ॥
एति स्कान्दपुराणान्तर्गतः स्कन्दवेदपादस्तवः सम्पूर्णः ।

Proofread by Sivakumar Thyagarajan shivakumar24 at gmail.com
and PSA Easwaran

—
Skanda Veda Pada Stavah

pdf was typeset on February 3, 2023

—
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

